ELEANOR SHARPSTON
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2008. július 17. [1]

1. Az EK 226. cikk szerinti eljárásban a Bizottság azt állítja, hogy Spanyolország két szempontból sem teljesítette a 2000/35/EK irányelv 3. cikkének (1), (2) és (4) bekezdéséből [2] (a továbbiakban: irányelv) eredő kötelezettségeit. A Bizottság szerint először a nemzeti jog irányelvet átültető rendelkezése meghatározott termékek esetében anélkül teszi lehetővé a fizetési határidő 60 napról 90 napra történő meghosszabbítását, hogy arra automatikusan magasabb késedelmi kamatot állapítana meg, amelynek alkalmazását az irányelv 3. cikkének (2) bekezdése az ilyen esetekre előírja. Másodszor Spanyolország annak ellenére 2006. július 1-jéig halasztotta el a 60 napos határidő hatálybaléptetését, hogy az irányelv, amely az átültetést 2002. augusztus 8-ig követeli meg, nem teszi lehetővé rendelkezéseinek részleges vagy fokozatos alkalmazását.

Jogi háttér

Az irányelv

2. Az irányelv a kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó késedelmes fizetések ellen kíván fellépni, amelyek különösen a kis- és középvállalkozásokat sújtják [3].

3. A (18) preambulumbekezdés szerint „az irányelv figyelembe veszi a hosszú szerződéses fizetési határidők kérdését, különös tekintettel azon bizonyos szerződéstípusokra, amelyek esetében indokolt lehet a hosszabb fizetési határidő együttesen a szerződéskötési szabadság korlátozásával vagy magasabb kamat meghatározásával”.

1 – Eredeti nyelv: angol.

2 – A kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó késedelmes fizetések elleni fellépésről szóló, 2000. június 29-i 2000/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 200., 35. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 226. o.).

3 – (7) preambulumbekezdés.

4. A (19) preambulumbekezdés kimondja, hogy az irányelvnek meg kell tiltania a szerződéskötési szabadsággal való visszaélést a hitelező hátrányára, és felsorol számos, ilyen visszaélésnek minősülő tényezőt.

5. Az irányelv 2. cikkének (2) bekezdése szerint „»késedelmes fizetés«: a szerződéses vagy jogszabályon alapuló fizetési határidő túllépése".

6. A 3. cikk a „Késedelmi kamat" címet viseli. Ennek értelmében:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy:

a) a d) pontnak megfelelő kamat a szerződésben meghatározott fizetési határnap vagy határidő lejáratát követő naptól esedékessé váljon;

b) amennyiben a szerződés nem rögzíti a fizetés határnapját vagy a fizetési határidőt, a kamatfizetési kötelezettség automatikusan, külön fizetési felszólítás nélkül lépjen érvénybe:

i. a számla vagy az azzal egyenértékű fizetési felhívás adós általi kézhezvételét követő 30 nappal; vagy

ii. amennyiben nem állapítható meg egyértelműen a számla vagy az azzal egyenértékű fizetési felhívás kézhezvételének időpontja, 30 nappal az áruk vagy szolgáltatások átvételét követően; vagy

iii. amennyiben az adós az áruk vagy szolgáltatások átvételét megelőzően kapja kézhez a számlát vagy az azzal egyenértékű fizetési felhívást, 30 nappal az áruk vagy szolgáltatások átvételét követően; vagy

iv. amennyiben jogszabály vagy szerződés írja elő, hogy az áruk vagy a szolgáltatások szerződésszerű teljesítését, illetve teljesítését átvételi vagy ellenőrző eljárással kell megállapítani, és az adós a számlát vagy az azzal egyenértékű fizetési meghagyást a fenti eljárás napján vagy azt megelőzően kapja kézhez, 30 nappal ez utóbbi napot követően;

[…]

d) amennyiben a szerződés másképp nem rendelkezik, az adós által fizetendő késedelmi kamat mértéke (»törvényes kamat«) az Európai Központi Bank által az adott félév első naptári napja előtt lebonyolított legutóbbi fő refinanszírozási műveletnél alkalmazott kamatláb (»irányadó kamatláb«)[4] legalább hét százalékponttal növelt összege legyen. […]

[…]

(2) A nemzeti jogban meghatározandó egyes szerződésfajták esetében a tagállamok legfeljebb 60 nappal meghosszabbíthatják [helyesen: legfeljebb 60 napban határozhatják meg] azt az időszakot, amely után a kamat esedékessé válik, feltéve, hogy korlátozzák a szerződő felek jogát a fenti időszak túllépésére, vagy a jogszabályban rögzítettnél [helyesen: a törvényes kamatnál] lényegesen magasabb kötelező kamatot írnak elő.

(3) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a fizetési határidőre vagy a késedelmes fizetés következményeire vonatkozó minden olyan megállapodás, amely nem áll összhangban az (1) bekezdés b)–d) pontjában és a (2) bekezdésben rögzített előírásokkal, ne legyen végrehajtható, vagy arra hivatkozással ne lehessen kártérítési igényt támasztani, amennyiben ez a hitelező számára […] nagymértékben tisztességtelen [helyesen: vagy arra hivatkozással kártérítési igényt lehessen érvényesíteni, amennyiben ez a hitelező számára […] nyilvánvalóan tisztességtelen] […]. Amennyiben az ilyen megállapodás nagymértékben tisztességtelennek minősül, a jogszabályban előírt feltételeket kell alkalmazni [helyesen: Amennyiben megállapítást nyer, hogy az ilyen megállapodás nyilvánvalóan tisztességtelen, a jogszabályi rendelkezéseket kell alkalmazni], kivéve, ha a nemzeti bíróságok ettől eltérő, tisztességes feltételeket állapítanak meg.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelezők és versenytársak érdekében megfelelő és hatékony eszközökkel előzzék meg a (3) bekezdés értelmében nagymértékben [helyesen: nyilvánvalóan] tisztességtelen feltételek további alkalmazását.

[…]”

7. A 6. cikk (1) bekezdése értelmében a tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2002. augusztus 8. előtt megfeleljenek. A 6. cikk (2) bekezdése alapján a tagállamok fenntarthatnak vagy hatályba léptethetnek a hitelező számára az irányelvnek való megfeleléshez szükségesnél kedvezőbb rendelkezéseket.

4 – Amint azt az irányelv 2. cikkének (4) bekezdése meghatározza.

A spanyol jogszabályok

8. Az irányelvet Spanyolországban a kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó késedelmes fizetések elleni fellépésről szóló, 2004. december 29-i [5] 3/2004. sz. törvény [6] (a továbbiakban: 3/2004. sz. törvény) ültette át a belső jogba.

9. A 3/2004. sz. törvény 4. cikkének (1) bekezdése értelmében a fizetési határidőt a felek az „alkalmazandó jogi kereten belül" maguk állapítják meg, az erre irányuló megállapodás hiányában pedig a 4. cikk (2) bekezdése határozza meg. Ez a rendelkezés a határidőt – az irányelv 3. cikke (1) bekezdése b) pontja i–iv. alpontjában meghatározottakkal azonos módon – 30 napban rögzíti.

10. A 3/2004. sz. törvény 7. cikkének (1) bekezdése értelmében a késedelmi kamatban a felek maguk állapodnak meg, az erre irányuló megállapodás hiányában pedig a 7. cikk (2) bekezdésében meghatározott törvényes kamatot kell alkalmazni, amely rendelkezés lényegében az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének d) pontjában lefektetett törvényes kamat meghatározását ülteti át a belső jogba.

11. A 3/2004. sz. törvény 9. cikkének (1) bekezdése szerint semmisnek minősülnek a felek fizetési határidőre vagy a késedelmes fizetés következményeire vonatkozó olyan megállapodásai, amelyek eltérnek a 4. cikk (2) bekezdésében meghatározott határidőtől vagy a 7. cikk (2) bekezdésében előírt törvényes kamattól, amennyiben azok a hitelező számára nyilvánvalóan tisztességtelenek.

12. A 3/2004. sz. törvény a számozott cikkeken túlmenően bizonyos kiegészítő rendelkezéseket is tartalmaz. A 3/2004. sz. törvény első „kiegészítő rendelkezése" értelmében a kiskereskedelemről szóló, 1996. január 15-i 7/1996. sz. törvény (a továbbiakban: 7/1996. sz. törvény) [7] hatálya alá tartozó kiskereskedelmi fizetésekre főszabály szerint a korábbi törvény 17. cikkének rendelkezéseit kell alkalmazni, és a későbbi törvény csak kiegészítő jelleggel alkalmazandó.

13. A 3/2004. sz. törvény második „záró rendelkezésének" első része módosította a 7/1996. sz. törvény 17. cikkét [8]. Az említett cikk vonatkozó része jelenleg előírja:

„(1) Kifejezett megállapodás hiányában a kiskereskedők az általuk megvett áruk

5 – A Bizottság EK 226. cikk szerinti eljárást kezdeményezett Spanyolország ellen az irányelv átültetésének késedelme miatt (C-384/03. sz. ügy). Keresetétől azonban elállt, miután Spanyolország elfogadta a 3/2004. sz. törvényt. 2005. április 28-i végzésével a Bíróság törölte a C-384/03. sz. ügyet (HL 2005. C 182., 33. o.).

6 – BOE 314. sz., 2004. december 30., 42334. o.

7 – BOE 15. sz., 1996. január 17., 1243. o.

8 – A 3/2004. sz. törvény preambuluma szerint a tisztességtelen feltételekre vonatkozó rendelkezések megkövetelték a 7/1996. sz. törvény 17. cikke (3) bekezdésének módosítását annak érdekében, hogy a szállítóknak járó fizetéseket a későbbi jogszabály feltételeihez igazítsák.

vételárát a szállítás időpontjától számított 30 napos határidőn belül kötelesek megfizetni.

[…]

(3) A friss és romlandó élelmiszeráruk vételárának megfizetésére vonatkozó határidő semmilyen esetben sem haladhatja meg a 30 napot. Az egyéb élelmiszerárukra és a közfogyasztási cikkekre vonatkozó fizetési határidő csak abban az esetben haladhatja meg a 60 napot, ha a hosszabb határidővel egyenértékű, a szállítónak nyújtandó gazdasági kompenzációt kifejezett megállapodás írja elő; a fizetési határidő semmilyen esetben sem haladhatja meg a 90 napot.

[…]

(5) Mindenesetre a késedelmi kamatfizetési kötelezettség automatikusan a fizetési határnapként megjelölt napot követően keletkezik, vagy megállapodás hiányában azon a napon, amelyen az (1) bekezdés rendelkezései értelmében a fizetést teljesíteni kellett. Ebben az esetben a kamat mértékének meghatározási módját a [3/2004. sz. törvény] 7. cikke írja elő, kivéve, ha a felek a szerződésben ettől eltérő kamatot kötöttek ki, amely viszont nem lehet alacsonyabb, mint a törvényes kamat 50%-kal növelt mértéke.”

14. A 3/2004. sz. törvény második „záró rendelkezésének” második része átmeneti rendelkezést tartalmaz, amely szerint a módosított 7/1996. sz. törvény 17. cikkének (3) bekezdésében meghatározott legfeljebb 60 napos határidő 2006. július 1-jétől alkalmazandó. Eddig az időpontig „a nem friss és nem romlandó élelmiszeráruk és a közfogyasztási cikkek megfizetésére vonatkozó határidő nem lépheti túl az ezen áruk szállítási napjától számított 90 napot”.

Az eljárás

15. A Bizottsághoz panasz érkezett, amely szerint az irányelvet nem megfelelően ültették át a spanyol jogba. A Bizottság 2005. július 13-án felszólító levelet küldött Spanyolországnak, amelyben arra hivatkozott, hogy a 3/2004. sz. törvény – többek között mivel egyes élelmiszerek, valamint közfogyasztási cikkek megfizetése tekintetében 90 napos határidő kitűzését tette lehetővé, és mivel a fizetési határidőt 2006. július 1-jéig nem korlátozta 60 napra – ellentétes az irányelv 3. cikkének egyes részeivel.

16. A Bizottság, mivel választ nem kapott, 2005. december 19-én indokolással ellátott véleményt bocsátott ki.

17. Az indokolással ellátott véleményre 2006. február 7-én adott spanyol válasz megfontolását követően a Bizottság 2006. szeptember 15-én nyújtotta be a jelen keresetet.

18. Kéri, hogy a Bíróság:

– állapítsa meg, hogy a Spanyol Királyság – mivel a 2004. december 29-i 3/2004. sz. törvényben 90 napos határidő kitűzését tette lehetővé bizonyos nem friss és nem romlandó élelmiszeráruk és a közfogyasztási cikkek megfizetése tekintetében, és bizonyos rendelkezések hatálybalépését 2006. július 1-jéig elhalasztotta – nem teljesítette az irányelv 3. cikkének (1), (2) és (4) bekezdéséből eredő kötelezettségeit;

– kötelezze a Spanyol Királyságot a költségek viselésére.

19. A kereset szerint a 90 napos fizetési határidő konkrétan a 3. cikk (1) és (2) bekezdését, a hatálybalépés elhalasztása pedig a 3. cikk (1), (2) és (4) bekezdését sérti.

20. A Bizottság tárgyalás tartását kérte, amelyre 2008. február 13-án került sor.

A 90 napos fizetési határidő ellentétes-e az irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdésével?

21. A Bizottság azt állítja, hogy megsértették az irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdését. Álláspontom szerint azonban érvelése kizárólag az utóbbi rendelkezés megsértésére vonatkozik.

22. A Bizottság úgy véli, hogy Spanyolország az irányelv 3. cikkének (2) bekezdésében foglalt lehetőséget vette igénybe és meghatározta a szerződések azon konkrét csoportját – a nem friss és nem romlandó élelmiszerárukra, illetve a közfogyasztási cikkekre vonatkozó szerződések –, amelyekre ezen rendelkezést kell alkalmazni. A spanyol jogszabály azonban nem felel meg a 3. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak.

23. A Bizottság érveléséből kiderül, hogy úgy tekinti, Spanyolország a 3. cikk (2) bekezdésében foglalt második lehetőséget választotta, mivel lehetővé tette a 60 napos fizetési határidő legfeljebb 90 napig történő meghosszabbítását (az első lehetőség teljes mértékben megtiltja a határidő 60 napon túli meghosszabbítását). A módosított 7/1996. sz. törvény 17. cikke azonban nem ír elő „a jogszabályban rögzítettnél [helyesen: a törvényes kamatnál] lényegesen magasabb kötelező kamatot", amint azt a második lehetőség megköveteli. Ehelyett a hosszabb fizetési határidő fejében az adós által a szállítónak nyújtandó „gazdasági kompenzációt" követel meg. A Bizottság szerint ez a kifejezés pontatlan, és a hitelező számára kevés védelmet nyújt. Következésképpen a 3/2004. sz. törvénnyel módosított 7/1996. sz. törvény 17. cikkének (3) bekezdése ellentétes az irányelv 3. cikkének (2) bekezdésével.

24. Spanyolország azt állítja, hogy a 7/1996. sz. törvény 17. cikkének (3) bekezdése nem az irányelv 3. cikke (2) bekezdésének átültetésére irányul. Mindemellett célja az irányelv célkitűzései elérésének elősegítése. Az irányelv (18) és (19) preambulumbekezdésének megfelelően a szerződéskötési szabadságot főszabály szerint tiszteletben kell tartani, azon korlátozásra is figyelemmel, hogy meg kell tiltani az azzal való visszaélést a hitelező hátrányára. A 17. cikk (3) bekezdése a maximális fizetési határidő meghatározásával a szerződéskötési szabadságot korlátozza annak érdekében, hogy megakadályozza a kiskereskedelmi ágazatban elterjedt hosszabb, tisztességtelen fizetési határidő további használatát. Így az irányelv 3. cikkének (4) bekezdésével összhangban véget vet a nyilvánvalóan tisztességtelen feltételek alkalmazásának. Továbbá a 6. cikk (2) bekezdése kifejezetten lehetővé teszi, hogy a tagállamok a hitelező számára az irányelvnek való megfeleléshez szükségesnél kedvezőbb rendelkezéseket léptessenek hatályba.

Az irányelv

25. Az irányelv vonatkozó rendelkezéseinek értelme véleményem szerint a következő.

26. Az irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdése által létrehozott rendszer szerint minden esetben meghatározható az a végső fizetési határidő, amelyet követően az adós kamatot köteles fizetni a hitelező részére.

27. A felek a szerződésben főszabály szerint szabadon állapíthatják meg a fizetési határnapot vagy határidőt (a 3. cikk (1) bekezdésének a) pontja).

28. Ha felek nem éltek ezzel a szabadsággal, a tagállamok 30 napos törvényes határidő alkalmazását kötelesek előírni (a 3. cikk (1) bekezdésének b) pontja).

29. Az irányelv 3. cikkének (2) bekezdése lehetővé teszi, hogy a tagállamok egyes

szerződésfajták esetében legfeljebb 60 napig meghosszabbíthassák ezt a határidőt, feltéve, hogy korlátozzák a szerződő felek jogát a fenti határidő túllépésére, vagy a fenti határidő eltelte utáni fizetések esetében kötelező visszatartó kamatot írnak elő. Mindkét fenti feltétel olyan kérdésekre vonatkozik, amelyeket általában a felek a szerződésben szabadon állapíthatnak meg. Az azonban nyilvánvaló, hogy a 60 napos határidő *önmagában* nem korlátozza a szerződéskötési szabadságot, hanem alternatívát jelent az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott jogszabályi határidőhöz képest.

30. A jogszabályi határidő legfeljebb 60 napig történő ilyen meghosszabbítása kevésbé előnyös a hitelezők számára, mint az egyébként alkalmazandó 30 napos jogszabályi határidő. A „legfeljebb 60 napos" fizetési határidő választásának ellentételezése az, hogy a tagállamnak *vagy* ki kell zárnia a 60 napot meghaladó fizetési határidőben való megállapodásra vonatkozó szerződéskötési szabadságot, *vagy* gondoskodnia kell arról, hogy a szerződésben rögzített ilyen határidő elteltét követően az ezt követő időre (a felek megállapodásától függetlenül) „a jogszabályban rögzítettnél [helyesen: a törvényes kamatnál] lényegesen magasabb kötelező kamat" alkalmazására kerüljön sor. A hitelező számára mindkét fenti feltétel előnyösebb.

A spanyol jogszabályok

31. A rendelkezések szövegéből egyértelmű, hogy a 3/2004. sz. törvény 4. cikkében [9] és a 3/2004. sz. törvénnyel módosított 7/1996. sz. törvény 17. cikkének (1) bekezdésében [10] meghatározott 30 napos határidő a felek megállapodásának hiányában alkalmazandó. Másképpen fogalmazva ezek hiánypótló jogszabályi határidőnek minősülnek. Nyilvánvalóan megfelelnek az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének.

32. A módosított 7/1996. sz. törvény 17. cikkének (3) bekezdésében a friss és romlandó élelmiszeráruk vételárának megfizetésére vonatkozó „határidő semmilyen esetben sem haladhatja meg a 30 napot". Az egyéb élelmiszerárukra és a közfogyasztási cikkekre vonatkozó fizetési határidő „semmilyen esetben sem haladhatja meg a 90 napot". A 30 napos és a 90 napos határidők alól így nincs kivétel. Ezzel ellentétben az egyéb élelmiszerárukra és a közfogyasztási cikkekre vonatkozó 60 napos határidő megenged egy kivételt: a fizetési „határidő csak abban az esetben haladhatja meg a 60 napot, ha […] a szállítónak nyújtandó gazdasági kompenzációt kifejezett megállapodás írja elő".

33. Annak érdekében, hogy a Bizottság keresete sikeres legyen, bizonyítania kell, hogy a módosított 7/1996. sz. törvény 17. cikkének (3) bekezdésében előírt 60 és 90 napos határidők, amelyek állítása szerint a 17. cikk

9 – Lásd a fenti 9. pontot.
10 – Lásd a fenti 13. pontot.

(1) bekezdésében előírt 30 napos jogszabályi határidő meghosszabbításai, csakúgy mint a 3. cikk (2) bekezdésében meghatározott 60 napos határidő, a 3. cikk (1) bekezdésének b) pontjában megállapított 30 napos jogszabályi határidő opcionális meghosszabbításának minősülnek.

34. Ha a módosított 7/1996. sz. törvény 17. cikkének (3) bekezdésében meghatározott 60 és 90 napos határidő *nem* a 30 napos jogszabályi határidő meghosszabbítása, hanem pusztán a felek szerződéskötési szabadságának korlátozása, ezek – amint arra Spanyolország hivatkozik – a hitelezők számára kedvezőbbek, mint az irányelvnek való megfeleléshez szükséges rendelkezések. Következésképpen a 6. cikk (2) bekezdése, függetlenül a hozzájuk kapcsolódó más feltételektől és hatálybalépésük időpontjától, lehetővé teszi alkalmazásukat.

35. A 7/1996. sz. törvény 17. cikke (1) és (3) bekezdésének szó szerinti szövege arra utal, hogy ez utóbbi értelmezés az elfogadhatóbb. Kifejezett megállapodás hiányában a 17. cikk (1) bekezdése egy általános 30 napos határidőt határoz meg (így átülteti az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontját), míg a 17. cikk (3) bekezdése értelmében a fizetési határidő semmilyen esetben sem haladhatja meg – az adott árucsoporttól függően – a 30, 60 vagy 90 napot (azzal a lehetőséggel, hogy a szállítónak nyújtott megállapodás szerinti kompenzáció fejében a 60 napos határidő legfeljebb 90 napra meghosszabbítható). A természetes értelmezés szerint a fenti három határidő a felek szabadságát korlátozza valamely határnap vagy határidő meghatározása tekintetében.

36. A Bizottság nem terjesztett a Bíróság elé olyan érvelést, amely megfelelően alátámasztaná a spanyol jogszabály ellentétes értelmezését, amely szerint a 60 és 90 napos határidők a 30 napos, a felek erre irányuló kifejezett megállapodása hiányában alkalmazandó jogszabályi határidő meghosszabbításainak minősülnek. Nem szolgáltatott bizonyítékot arra nézve sem, hogy a spanyol bíróságok a jogszabályt ilyen módon értelmezték.

37. Ilyen körülmények között véleményem szerint nem vonható le az a következtetés, hogy a Bizottság sikeresen bizonyította, hogy a spanyol jogszabályok megsértik az irányelv 3. cikkének (2) bekezdését.

Az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének megsértése?

38. Keresetében a Bizottság hivatkozik arra is, hogy a módosított 7/1996. sz. törvény 17. cikkének (3) bekezdésében meghatározott 90 napos határidő ellentétes a 3. cikk (1) bekezdésével, azt azonban nem fejti ki, hogy miért. A fent kifejtett elemzésemből egyértelműen úgy vélem, a Bizottság nem

bizonyította, hogy a módosított 7/1996. sz. törvény 17. cikkének (1) bekezdése *nem vonatkozik kivétel nélkül valamennyi szerződésre*. Következésképpen nem valósul meg az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének megsértése.

Megsértette-e Spanyolország az irányelv 3. cikke (1), (2) és (4) bekezdését bizonyos rendelkezések hatálybaléptetésének 2006. július 1-jéig történő elhalasztásával?

39. A Bizottság megismétli, hogy a módosított 7/1996. sz. törvény 17. cikkének (3) bekezdése az irányelv 3. cikke (2) bekezdésének átültetését célozza. A 60 napos határidő alkalmazását azonban 2006. július 1-jéig elhalasztja. Az irányelv nem teszi lehetővé rendelkezéseinek részleges vagy fokozatos alkalmazását. A határidő elhalasztása ezért megsérti az irányelv 3. cikkének (1), (2) és (4) bekezdését.

40. A Bizottság első kereseti kérelmére vonatkozó következtetésemből adódik, hogy álláspontom szerint a második kereseti kérelmet is el kell utasítani. Mivel a 60 napos határidő nem az irányelv rendelkezéseinek valamelyikét ülteti át, Spanyolországot nem terhelte közösségi jogból eredő kötelezettség e határidőnek az irányelvben meghatározott átültetési határidőn belüli hatálybaléptetésére, illetve arra, hogy egyáltalán hatályba léptesse azt.

41. Ezért arra a következtetésre jutottam, hogy Spanyolország nem sértette meg a 3. cikk (1), (2) és (4) bekezdését bizonyos rendelkezések hatálybaléptetésének 2006. július 1-jéig történő elhalasztásával.

A költségekről

42. Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Álláspontom szerint a keresetet el kell utasítani, és mivel Spanyolország ezt kérte, a Bizottságot kötelezni kell a költségek viselésére.

Végkövetkeztetések

43. Következésképpen azt javaslom, hogy a Bíróság:

– a keresetet utasítsa el;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.